

РЕШЕНИЕ

№ 1226

гр. София, 28.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 31.01.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Красимира Милачкова

при участието на секретаря Наталия Г Дринова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **7084** по описа за **2013** година докладвано от съдия Красимира Милачкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на К. Н. И., срещу Решение от 11.07.2013г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 22-и състав, по НАХД № 2421/2013г. С решението е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 112064 от 12.12.2011г. на Началник АНД отдел „Пътна полиция” при Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, с което е наложено административно наказание „глоба” в размер на 400 /четиристотин/ лева на основание на основание чл. 315, ал. 1, т. 1. във връзка с чл. 315, ал. 1, предл. второ от Кодекса на застраховането /КЗ/.

Касаторът оспорва в цялост решението като постановено в противоречие с материалния закон на основание чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателно-процесуалния кодекс /НПК/. Излага съображения, че от датата на издаване на НП – 12.12.2011г., до датата на връчването му – 21.01.2013г., е изминала повече от една година. Предоставена по делото е валидно сключена застрахователна полица. Претендира отмяна на решението и атакуваното НП.

Ответникът - Началник АНД отдел „Пътна полиция” при СДВР, редовно уведомен, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за

неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, V-и касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана в Софийски районен съд /вх. № 25513 от 26.06.2013г./ от надлежна страна в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал. 1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Решението на Районния съд е валидно и допустимо. Видно от датата на съставяне на акта – 25.11.2011г., и датата на издаване на НП – 12.12.2011г., не са изтекли сроковете по чл. 34 от ЗАНН, както и срокът на абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване. Липсват данни относно датата на връчване на НП, освен в твърденията на жалбоподателя и писмо с № 24-00-418/11 от 15.02.2013г. Фактът, че е образувано съдебно производство по подадена жалба № ИП 112064/28.01.2013г. срещу НП, чиято дата на връчване е неясна, е достатъчно основание да се твърди липса на ограничаване правото на защита на административнонаказаното лице. Срокът по чл. 34, ал. 3 от ЗАНН е относим единствено при налагане на административното наказание, не и при информиране на дееца за подвеждането му под административнонаказателна отговорност.

По въпроса за материалната компетентност – съдът намира, че актът е съставен от компетентен орган съгласно чл. 320, ал. 1 от КЗ във връзка със Заповед № Із-2687/02.07.2010г. на министъра на вътрешните работи, доколкото при нарушения на чл. 315, ал. 1 от КЗ актовете за установяване на административни нарушения по ЗДВП се съставят от лица, заемащи длъжност „младши автоконтрольор“ към СДВР; а НП е издадено от компетентен административнонаказващ орган съгласно чл. 320, ал. 2 от КЗ във връзка със Заповед № 353/28.05.2011г., доколкото при нарушения чл. 315, ал. 1 от КЗ НП се издава от Началник АНД към отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи към МВР.

Решаващият състав на съда съобрази и, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му. Последният е постановил обжалваното решение след обективен анализ на събраните доказателства, относими, допустими и необходими за установяване на правнорелевантните факти по делото, както дали е извършено нарушение и обстоятелствата, при което е извършено. Пред настоящата съдебна инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства в подкрепа на посочените касационни основания по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК. Неоснователно е направеното от касатора възражение, че след съставянето на акта е предоставил на административнонаказващите органи валидно сключена застрахователна полица „Гражданска отговорност“. Приложената по делото полица № 04/510 0055481 е сключена на името на Б. Б. Н. – лице, различно от дееца, за моторно превозно средство „Фолксваген голф“ с ДК [рег.номер на МПС] , за срок от 31.12.2010г. до 30.12.2011г. Данните съществено се различават от описаното в акта и НП – като управляващо моторно превозно средство с ДК [рег.номер на МПС] е посочено лицето К. Н. И.. Предвид това, съдът не кредитира полица № 04/510 0055481 като годно доказателствено средство за изясняване на действително осъществилата се фактическа обстановка.

Предвид гореизложеното, изводите на районния съд, че фактическите

твърдения напълно съответстват на разпоредбите, които са нарушени виновно, и при издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, се споделят от настоящия съдебен състав. Съгласно чл. 315, ал. 1, т. 1, предложение второ от КЗ „лице, /.../ което управлява моторно превозно средство, във връзка с чието притежаване и използване няма сключен и действащ договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, се наказва с глоба от 400 до 600 лева. Актосъставителят и АНО посочват, че водачът управлява моторното превозно средство без документ за сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, императивно установено като задължение в разпоредбата на чл. 259, ал. 1 от КЗ. Нормата на чл. 259, ал. 1 от КЗ не е санкционна по своя характер, а регламентира поведението на водачите на МПС, изразено във формата на действие, при което неизпълнение се налага административно наказание. При извършване на проверка от полицейските органи водачът на моторното превозно средство следва да предостави удостоверителни документи за валидно сключена застраховка „Гражданска отговорност“ - застрахователната полица и знак, издадени от Гаранционния фонд на основание чл. 261, ал. 1 от КЗ. Когато същите не се предоставени от водача на МПС при неговото управление – в случая при реализирано пътно транспортно произшествие на 25.11.2011г., се счита, че договор за застраховка не е сключен и е налице нарушение на чл. 259, ал. 1 от КЗ. Изводът се обезпечава и от разпоредбата на чл. 100, ал. 1, т. 3 от Закона за движение по пътищата, съгласно която водачът на МПС е длъжен да носи документ за сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, което управлява. Доколкото И. не предоставя полица „Гражданска отговорност“ към момента на установяване на нарушението, както и към момента на издаване на атакуваното НП, то се установява липсата на действително сключен договор за застраховка на автомобилистите. Следователно, АНО правилно е наложил административно наказание за липсата на действително сключен застрахователен договор на основание чл. 315, ал. 1, т. 1 от КЗ, а не за предоставяне на документ, удостоверяващ сключването му.

Предвид липсата на касационните основания на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН във връзка с чл. 348, ал. 1 от НПК съдът намира жалбата за неоснователна, поради което оспорваното решение следва да бъде оставено в сила, респ. НП да бъде потвърдено.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН във връзка с чл. 221, ал. 1 и ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, V-и касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 11.07.2013г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 22-и състав, по НАХД № 2421/2013г.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
2.

ЧЛЕНОВЕ: 1.